

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobkyně: **Skoma-Lux s. r. o.**, se sídlem Polská 26, Olomouc, zastoupena JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Koželužská 5, Olomouc, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 19, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2008, č. j. 22 Ca 226/2008 – 24,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2008, č. j. 22 Ca 226/2008 – 24, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (dále také „krajský soud“) ze dne 4. 12. 2008, č. j. 22 Ca 226/2008 – 24, byly zamítnuty žaloby žalobkyně společnosti Skoma-Lux s. r. o. (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutím žalovaného Celního ředitelství Olomouc (dále též „účastník řízení“) ze dne 24. 6. 2008, č. j. 4272/08-1301-21, č. j. 4273/08-1301-21, č. j. 4274/08-1301-21, č. j. 4275/08-1301-21 a č. j. 4276/08-1301-21, jimiž byla zamítnuta odvolání stěžovatelky proti rozhodnutím Celního úřadu Olomouc o vyměření cla a spotřební daně. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z obsahu správních spisů zjistil, že stěžovatelka dovezla do České republiky červené víno „Kagor Red Desert 2002“ s obsahem alkoholu 15,5% vol. v lahvích objemu 0,75 l. Z těchto výrobků byly odebrány vzorky a provedeny jejich zkoušky Celně technickou laboratoří Olomouc a Celně technickou laboratoří při Generálním ředitelství cel. Její výsledky deklarují, že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným původem alkoholu – hroznová šťáva, kdy fermentace byla ukončena přídavkem alkoholu, který má svůj původ též v hroznech. Krajský soud se neztotožnil s prvním žalobním bodem, který vymezil jako námitky stěžovatelky o tom, že nebyl vypracován nezávislý znalecký posudek o složení

předmětných výrobků, a její poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 42/2007 - 55. Krajský soud uvedl, že stěžovatelkou zmíněný rozsudek je nutné vykládat jako celek, v kontextu všech úvah v něm obsažených. Není proto možné z něho vytrhávat účelově jen některé pasáže, bez přihlédnutí k ostatnímu jeho textu. Po citaci části rozsudku Nejvyššího správního soudu krajský soud konstatoval, že v posuzovaném případě se jedná o zcela jiný případ, kdy posudek celně technické laboratoře, který je způsobilý být v řízení důkazem, nebyl jiným rozborem či posudkem v řízení zpochybněn. Ve věci souzené Nejvyšším správním soudem stěžovatelka jako žalobkyně v průběhu celního řízení zpochybňovala závěry celně technické laboratoře při celním ředitelství znaleckým posudkem. Za této situace byla zpracováním revizního posudku pověřena celně technická laboratoř při Generálním ředitelství cel, což soudy obou stupňů shledaly nepřípustným. O takovou situaci se však v případě stěžovatelky nejedná. Krajský soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod, který shrnul jako námitku stěžovatelky, že výrobky jí dovážené byly vyráběny plně v souladu s enologickými postupy stanovenými nařízením Komise č. 883/2001. Krajský soud uvedl, že tento žalobní bod je pro posouzení celé věci irelevantní. Předmětem sporu není dodržení závazných pravidel pro výrobu vína a výrobků z něj (enologických postupů), ale otázka posouzení vlastností finálního výrobku z hlediska zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a směrnice Rady č. 92/83/EHS, o harmonizaci struktury spotřebních daních z alkoholu a alkoholických nápojů (dále jen „směrnice“). Ani dodržení všech závazných postupů podle enologických předpisů nemůže samo o sobě vést k závěru o zařazení výrobku do kategorie tiché víno nebo meziproduktů podle zákona o spotřebních daních či směrnice. Tyto předpisy obsahují vlastní definice těchto pojmů, které nelze směšovat s definicemi užitými případně v jiných (zde enologických) předpisech pro účely těchto předpisů, byť by i definovaly stejně znějící pojem. Ke třetímu žalobnímu bodu krajský soud uvedl, že stěžejním právním problémem je výklad čl. 8 odst. 1 aliena 2 směrnice a § 93 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních a posouzení, zda jsou tato ustanovení ve vzájemném rozporu či nikoli. Krajský soud konstatoval, že aplikace jiných částí zmíněných ustanovení nepřichází v úvahu, když v řízení bylo řádně prokázáno, že skutečný obsah alkoholu v dovážených výrobcích přesahuje 15 % obj., ale nepřesahuje 18 % obj. Krajský soud uvedl, že se nejprve zaměřil na otázku, zda při výrobě stěžovatelkou dovážených výrobků došlo k obohacení vína. Vzhledem k tomu, že směrnice ani zákon o spotřebních daních neobsahují definici tohoto pojmu, lze použít pojmy užívané enologickými předpisy. Krajský soud dospěl k závěru, že legislativa Evropské unie (nařízení rady č. 1493/1999, o společné organizaci trhu s vínem, příloha V. písm. D) pokládá za obohacování vína přidání přídavku způsobujícího zvýšení přirozeného obsahu alkoholu, tj. složky, která sama není alkoholem, ale v následném kvašení způsobí, že finální produkt bude mít vyšší obsah alkoholu, než pokud by k přidání této složky nedošlo. Přidání alkoholu, jakéhokoli původu, a to před kvašením nebo po něm, není obohacením vína. Krajský soud se neztotožnil s žalovaným správním orgánem v jeho závěru, že slova „bez přídavku lihu“ mohou znamenat obsahově totéž co slova „bez jakéhokoli obohacování“. Krajský soud dále uvedl, že se zabýval otázkou výkladu slov „plně kvasného původu“. Definici tohoto pojmu neobsahují ani enologické předpisy Evropské unie ani zákon č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství. Tyto předpisy vesměs používají pojem „kvašení“ jen ve vztahu k materiálům, které jsou s to kvasit samy (krajský soud odkázal na konkrétní ustanovení nařízení Rady č. 1493/1999). Krajský soud dospěl k závěru, že „plně kvasného původu“ je toliko alkohol vzniklý kvašením jen toho konkrétního materiálu, který ve výrobku byl

před zahájením procesu kvašení, případně byl (za dodržení enologických podmínek) přidán po částečném zkvašení, nikoli však po dokončení průběhu kvašení. Pojem „alkohol plně kvasného původu“, jak je užíván v legislativě Evropské unie, vylučuje přidání alkoholu, jakéhokoli původu, do materiálu, jehož proces kvašení byl ukončen. Krajský soud konstatoval, že se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného správního orgánu o tom, že alkohol plně kvasného původu je jen alkohol vzniklý kvašením přímo ve vybraném výrobku. Krajský soud se proto neztotožnil se stěžovatelkou jako žalobkyní v jejím tvrzení o rozporu zmíněných ustanovení a přímé aplikovatelnosti čl. 8 odst. 1 aliena 2 směrnice. Vylučují-li totiž již slova „alkohol plně kvasného původu“ přidání jakéhokoli alkoholu po ukončení procesu kvašení, jsou slova „bez přídavku lihu“ doplněná do zákona o spotřebních daních zák. č. 217/2005 Sb. toliko formulačním zpřesněním, které nepředstavuje žádnou obsahovou změnu. Krajský soud v závěru rozsudku uvedl, že na tomto nemůže nic změnit ani případná odlišná praxe v jiných členských státech Evropské unie. Pro účely spotřební daně nemůže být rozhodujícím kriteriem případný subjektivistický přístup některých cizozemských orgánů, ale vždy jen objektivní stav věci.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítá, že se krajský soud nesprávně vypořádal s její první námitkou, když velmi stroze konstatoval nepoužitelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu na její případ. Stěžovatelka konstatovala, že odkazovala jen na podobnost případu, nikoli na jeho totožnost. Již v žalobě uvedla, že žalovaný správní orgán v napadených rozhodnutích sám uvádí, že se nejednalo o vypracovaný znalecký posudek, ale pouze o běžnou analýzu a že předmětné vzorky nebyly zkoumány v jiné celně technické laboratoři. Již ze samotného faktu, že stěžovatelka při vyplňování celního prohlášení vycházela z údajů od výrobce, jehož zařazení vychází z dokladu VI-1, který vystavuje Evropskou unií uznávaná akreditovaná laboratoř v Moldávii a která v něm deklaruje název a popis výrobku, který je zařazen pod podpoložky 2204219420, tedy pod tzv. tiché víno, zpochybňuje závěr žalovaného správního orgánu a dává stěžovatelce oprávněný důvod domáhat se vypracování nezávislého znaleckého posudku alespoň u krajského soudu. Správní orgán totožná vína zařazoval původně pod jinou položku, a proto ani z toho důvodu není možné se námitkou stěžovatelky nezabývat. Stěžovatelka dále konstatovala, že není v jejích silách zajištění vypracování řádného znaleckého posudku, když s ohledem na specifičnost problému přichází v úvahu pouze laboratoře České potravinářské inspekce. Ta však vzhledem k platné legislativě nemůže stěžovatelce vyhovět. Krajský soud byl sice požádán o vypracování znaleckého posudku, ale ten návrhu stěžovatelky nevyhověl. Z procesního hlediska však nepostupoval v souladu se zákonem, když svůj postup žádným způsobem neodůvodnil. V tomto rozsahu je rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatelka dále uvedla, že nesouhlasí s právním hodnocením krajského soudu o nesplnění podmínky, že alkohol obsažený v hotovém výrobku je plně kvasného původu. Konstatovala, že je toho názoru, že tvůrce definice tichého vína počítal s tím, aby fermentace vína byla ukončena přídavkem ethanolu plně kvasného původu z hroznů. Krajský soud pak pochybil, když odmítl aplikovat přímo směrnici. V závěru kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na překvapivý názor krajského soudu o tom, že žalovaný správní orgán na rozdíl od celních orgánů Evropské unie postupoval správně a ostatní by jej měli následovat. Stěžovatelka z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud vyjádřil ke všem námitkám stěžovatelky a uvedl, proč je považuje za mylné. To se týká také tvrzení stěžovatelky ve vztahu k vypracování znaleckého posudku. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že pokud krajský soud postupoval podle § 75 s. ř. s., přičemž předtím byly provedeny analýzy celně technickou laboratoří a stěžovatelka si sama znalecký posudek vypracovat nenechala, nebyl důvod, aby tak učinil dodatečně krajský soud.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu nevypořádání se s důkazním návrhem stěžovatelky. Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na http://nalus.usoud.cz). Ústavní soud dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozuměti tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Podle § 64 s. ř. s., nestanoví-li zákon jinak, se pro řízení ve správním soudnictví použijí přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu, a proto jsou závěry zaujaté Ústavním soudem zcela aplikovatelné i na řízení podle soudního řádu správního.

Stěžovatelka v bodě II. žaloby uvedla, že žádá správní soud, aby se v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. ujal dokazování a požádal nezávislou laboratoř o vypracování nezávislého posudku. Jak vyplývá z úvodního odstavce bodu II. žaloby, měl být znalecký posudek proveden k prokázání skutečnosti, že víno bylo vyrobeno bez jakéhokoli obohacování a že

alkohol obsažený ve víně je plně kvasného původu. Ač stěžovatelka vznesla jednoznačný důkazní návrh, krajský soud se tímto návrhem vůbec nezabýval. Krajský soud ani nevyložil z jakých důvodů navržený důkaz neprovedl, čímž se dopustil vady řízení. Nejvyšší správní soud se proto musel, v souladu s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zabývat tím, zda tato vada řízení před soudem mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K vyřešení této otázky bylo nutné zabývat se nejprve namítanou správností výkladu ustanovení § 93 odst. 3 zákona o spotřebních daních, resp. čl. 8 odst. 1 směrnice, krajským soudem.

Podle čl. 8 odst. 1 směrnice se krom jiného tichým vínem rozumějí všechny výrobky kódů KN 2204 a 2205, s výjimkou šumivého vína, jak je vymezeno v odstavci 2 tohoto článku, jejichž skutečný obsah alkoholu přesahuje 15 % objemových, ale nepřesahuje 18 % objemových, pokud byly vyrobeny bez jakéhokoli obohacování a je-li alkohol obsažený v hotovém výrobku plně kvasného původu. Členské státy byly povinny uvést v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí nejpozději do 31. 12. 1992 (čl. 29 odst. 1 směrnice). V České republice bylo zmíněné ustanovení vtěleno do ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních, podle kterého se, krom jiného, tichým vínem rozumí výrobky, které nejsou šumivým vínem vymezeným v odstavci 2 a které jsou uvedené pod kódy nomenklatury 2204 a 2205, jejichž skutečný obsah alkoholu přesahuje 15 % objemových, ale nepřesahuje 18 % objemových, pokud byly vyrobeny bez jakéhokoliv obohacování a je-li alkohol, který je obsažený v hotovém výrobku, plně kvasného původu. Zmíněné ustanovení nabylo účinnosti dnem 1. 1. 2004. Česká právní úprava byla zcela v souladu se směrnicí, neboť v obou případech bylo nutné k naplnění definice tichého vína splnění čtyř kritérií, tj. zaprvé, že se jedná o výrobek kódu kombinované nomenklatury 2204 a 2205 a zároveň se nejedná o šumivé víno, zadruhé, že skutečný obsah alkoholu přesahuje 15 % objemových, ale nepřesahuje 18 % objemových, zatřetí, že byl vyroben bez jakéhokoli obohacování, a začtvrté, že alkohol, který je obsažený v hotovém výrobku, je plně kvasného původu. Teprve novelou provedenou zák. č. 217/2005 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 7. 2005, byla do zákona vložena podmínka pátá, když na konec předmětného ustanovení byla vložena slova „bez přídavku lihu“. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěrem krajského soudu o tom, že znění ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních ve znění provedeném zákonem č. 217/2005 Sb. není v rozporu s čl. 8 odst. 1 směrnice. Již ze samotného znění těchto ustanovení je zřejmé, že česká právní úprava vyžaduje splnění pěti kritérií k naplnění pojmu tichého vína, zatímco směrnice toliko čtyř. Krajský soud dospěl k závěru, že samo čtvrté kritérium vylučuje přidání jakéhokoli alkoholu po ukončení procesu kvašení, a proto je páté kritérium pouze formulačním zpřesněním, které nepředstavuje žádnou obsahovou změnu předmětného ustanovení. Na druhou stranu krajský soud uvedl, že plně kvasného původu je toliko alkohol vzniklý jen kvašením toho konkrétního materiálu, který ve výrobku byl před zahájením procesu kvašení, případně byl za dodržení enologických podmínek přidán po částečném zkvašení. Ač krajský soud poukazoval na bezrozpornost ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních s čl. 8 odst. 1 směrnice, je jeho závěr, který učinil při výkladu čtvrtého kritéria v rozporu se zněním zmíněného ustanovení zákona o spotřebních daních. Páté kritérium je formulováno zcela kategoricky, vylučuje přidání alkoholu kdykoli, bez ohledu na to, zda k němu dojde za dodržení enologických podmínek po částečném zkvašení nebo zda k němu dojde po ukončení procesu kvašení. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14. 1 .2001 ve spojených věcech C-471/07 a C-472/07pod bodem 26 „podle ustálené judikatury ve všech případech, kdy se ustanovení

směrnice z hlediska svého obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná, jsou jednotlivci oprávněni dovolávat se jich před vnitrostátními soudy vůči státu, a to jak v případě, že stát směrnici včas neprovedl do vnitrostátního práva, tak i v případě, že ji provedl nesprávně (viz rozsudky ze dne 26. února 1986, Marshall, 152/84, Recueil, s. 723, bod 46, jakož i ze dne 5. října 2004, Pfeiffer a další, C-397/01 až C-403/01, Sb. rozh. s. I-8835, bod 103).“ Vzhledem k tomu, že v dané věci uplynula lhůta k provedení směrnice, ustanovení čl. 8 odst. 1 směrnice je bezpodmínečné a dostatečně přesné, ostatně jeho znění je po obsahové stránce zcela součástí normativního ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních, a stát ji provedl nesprávně, stěžovatel se zcela oprávněně dovolával přímého účinku čl. 8 odst. 1 směrnice.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v jeho hodnocení třetího kritéria. Vzhledem k tomu, že směrnice neobsahuje vlastní definici pojmu obohacování, je možné vyjít z toho, jak tento pojem vnímá nařízení Rady č. 1493/1999, o společné organizaci trhu s vínem (dále jen nařízení). Nařízení v příloze V písm. D definuje tzv. úkony obohacování, přičemž jimi rozumí úkony, na základě kterých dochází ke zvýšení přirozeného obsahu alkoholu v % objemových. Za tyto úkony je považováno a) v případě čerstvých vinných hroznů, částečně zkvašeného hroznového moštu nebo mladého vína v procesu kvašení přídavek sacharosy, zahuštěného hroznového moštu či rektifikovaného moštového koncentrátu, b) v případě hroznového moštu přídavek sacharosy, zahuštěného hroznového moštu či rektifikovaného moštového koncentrátu nebo částečné zahuštění včetně reverzní osmózy, c) v případě vína vhodného k získávání stolního vína a stolního vína částečné zahuštění chladem. Obohacením je tudíž nutné rozumět zvýšení přirozeného obsahu alkoholu jiným způsobem, než přidáním alkoholu.

Nejvyšší správní soud shledal, že závěry, které krajský soud učinil při hodnocení naplnění čtvrtého kritéria, jsou vnitřně rozporné. Krajský soud uvedl, že plně kvasného původu je toliko alkohol vzniklý kvašením jen toho konkrétního materiálu, který ve výrobku byl před zahájením procesu kvašení, případně byl (za dodržení enologických podmínek) přidán po částečném zkvašení, nikoli však po dokončení průběhu kvašení. Krajský soud nijak neodůvodnil, z čeho dovodil, že je možné přidat alkohol po částečném zkvašení na rozdíl od nemožnosti jeho přidání po ukončení průběhu kvašení, jednak uzavřel, že v případě předmětného výrobku byl alkohol přidán teprve po ukončení procesu kvašení. Tento závěr je však v rozporu se závěrem skutkovým, který krajský soud učinil, tj. že v daném případě byl proces kvašení ukončen přídavkem alkoholu. Mělo-li být kvašení ukončeno přídavkem alkoholu, nemohlo se tak stát po ukončení procesu kvašení, nýbrž v průběhu kvašení s konečným důsledkem ukončení kvašení. Teprve následné přidání alkoholu by bylo možné považovat za přidání po ukončení procesu kvašení. Vnitřní rozpornost závěrů krajského soudu spočívá také v tom, že krajský soud při hodnocení námitky stěžovatelky o tom, že předmětný výrobek byl vyroben plně v souladu s enologickými postupy stanovenými nařízením Komise č. 883/2001, uzavřel, že z hlediska posouzení důvodnosti žaloby je nerozhodné dodržení enologických postupů, ačkoli vzápětí dospěl k závěru, že pokud je alkohol při dodržení enologických postupů přidán po částečném zkvašení, je takové přidání možné. Jak již bylo uvedeno shora, stěžovatelka v řízení před soudem navrhla provedení znaleckého posudku k prokázání skutečnosti, že alkohol obsažený ve víně je plně kvasného původu. Vzhledem k tomu, že k právnímu hodnocení je možné přistoupit teprve po vyřešení skutkové otázky, kterou byla v dané věci

otázka původu alkoholu v předmětném výrobku, byl stěžovatelčin důkazní návrh způsobilý ovlivnit rozhodnutí o věci samé. Krajský soud se tudíž tím, že v rozsudku nevyložil, proč a z jakých důvodů navržený důkaz neprovedl, dopustil vady, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud učinil skutkový závěr, že výsledky zkoušky provedené Celně technickou laboratoří Olomouc a Celně technickou laboratoří při Generálním ředitelství cel deklarují, že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným původem alkoholu – hroznová šťáva, kdy fermentace byla ukončena přídavkem alkoholu, který má svůj původ též v hroznech. Součástí správních spisů jsou především protokol o zkoušce ze dne 31. 8. 2007 vyhotovený Řízením celně technických laboratoří při Generálním ředitelství cel a protokol o zkoušce ze dne 20. 9. 2007 vyhotovený Celně technickou laboratoří Olomouc. V protokole o zkoušce ze dne 31. 8. 2007 byl uveden především seznam provedených zkoušek vzorku, výsledky zkoušek formou tabulky naměřených hodnot, přičemž v této části bylo pod č. 3 - původ ethanolu odkázáno na část V. písm. a) protokolu. V části V. protokolu, označené odborná stanoviska a interpretace, bylo pod písm. a) uvedeno, že porovnáním naměřených hodnot izotopových parametrů ethanolu ve vzorku s databázovými hodnotami bylo zjištěno, že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným botanickým původem ethanolu – hroznová šťáva za předpokladu, že se jedná o botanicky jednodruhový ethanol. V protokole o zkoušce ze dne 20. 9. 2007 byl uveden seznam provedených zkoušek vzorku a jejich výsledky formou tabulky naměřených hodnot. V části V. protokolu, označené odborná stanoviska a interpretace, bylo uvedeno toliko „neuvádí se“. Součástí správních spisů je také formulář VI1 ze dne 14. 6. 2007 vyhotovený Centrem ověřování kvality surovin a produktů vína (Center of Verification of the Quality for Raw Meterials and Wine Products) se sídlem v Moldávii, kterým stěžovatelka, jak uvedla v žalobě, krom jiného dokládala, že předmětný výrobek byl zpracován v souladu s enologickými postupy, které jsou povoleny předpisy Evropské unie. Teprve ve stanovisku k sazebnímu zařazení zboží ze dne 8. 10. 2007, vyhotoveném alespoň podle označení v záhlaví nikoli celně technickou laboratoří, nýbrž Celním ředitelstvím Olomouc, tj. samotným účastníkem řízení, se objevuje závěr, že kombinací výsledků provedených analýz lze interpretovat závěr, že se jedná o fermentovanou hroznovou šťávu (víno), jejíž fermentace byla ukončena přídavkem ethanolu, ne však ethanolu jiného původu než z hroznů. Obdobný závěr je učiněn v nepodepsaném úředním záznamu ze dne 20. 12. 2007. Důkazní hodnotou těchto listin ve vztahu ke stěžovatelkou navrhovanému důkazu znaleckým posudkem se krajský soud nezabýval.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu